

платя колко желаете, но на оня мизерникъ — ни пара! Нему азъ знамъ какъ ще се отплатя.

Шайновъ. Виждате ли — професионална тайна е. За нищо въ свѣта, докато не принудите редакцията чрезъ сждъ, не мога ви каза името му.

Градинаровъ. Тогава?

Шайновъ. Що избирате: или ще заведете дѣло, и тогава ще узнаете, дописника; или ще платите това, което той иска — и всичко ще остане тайна помежду ни.

Градинаровъ. Колко иска той?

Шайновъ. Само триста хиляди.

Градинаровъ. Триста хиляди! Че той е безумень.

Шайновъ. Капризни сж такива копои, господинъ Градинаровъ, но какво? Не казвамъ нѣщо отъ себе си. Съобщавамъ ви само неговата воля.

Градинаровъ. Сумата показва, че той е мошеникъ.

Шайновъ. Напълно съмъ съгласенъ съ васъ, но азъ съмъ длъженъ да ви съобща волята му. Така ми е заповѣдано.

Градинаровъ. Чуйте, вие сте човѣкъ за уважение. И затова бихъ казалъ: да дамъ петдесетъ хиляди и да се свърши.

Шайновъ. Едва ли ще успѣя да го убѣдя. Този дописникъ, е отъ младитѣ, който казва, че храни умраза къмъ богатитѣ и съ охота би посѣгналъ върху живота на всѣки богаташъ, та . . .

Градинаровъ. Да, разбира се. Щомъ той може тъй лесно да посегне върху честь-